

VERSOPOLIS ONE

I am possible
Ik ben mogelijk

Maud Vanhauwaert

Translated from the Flemish by David Colmer

Versopolis at Ledbury Poetry Festival

2015

Published by
Ledbury Poetry Festival
The Master's House, Bye Street, Ledbury
Herefordshire HR8 1EA
UK

www.poetry-festival.co.uk

Copyright © Maud Vanhauwaert 2015
Translations © David Colmer 2015

Designed & typeset in Arno
at Five Seasons Press, Hereford
www.fiveseasonspress.com

and printed on Five Seasons book-quality recycled paper
by Impact Print & Design, Hereford

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Poems from
I AM POSSIBLE

WE ARE PARALLEL

Gedichten uit

IK BEN MOGELIJK

WIJ ZIJN EVENWIJDIG

VERSOPOLIS

is a unique, Europe-wide platform.

*It gives emerging European poets
the chance to reach an audience beyond
the boundaries of the language they write in
by translating and publishing their poems
and inviting them to perform at festivals.*

Maud Vanhauwaert (born 1984) read Germanic languages and studied recitation at the Conservatory of Antwerp. She has published two collections of poetry to date, which were both very enthusiastically received by the critics. With her debut *Ik ben mogelijk*, she carried off the Vrouw Debut Prize; with the texts that later appeared in *Wij zijn evenwijdig_* in 2014, she performed and won the 2012 Frappant TXT contest and in the same year was a finalist in the World Championship of Poetry Slam. In 2014, she was one of the finalists of the prestigious Dutch Cabaret Festival of Leiden and in 2015 she won the Herman de Coninck Public Prize with one of her poems. Vanhauwaert not only publishes poetry, but also performs with it, in productions at the cutting edge of poetry reading and cabaret. She is also active as a columnist and does a poetry slot in a popular TV programme.

In the Netherlands, Vanhauwaerts' collection *Ik ben mogelijk* was the poetry club selection of the poetry magazine *Awater*, no mean feat for a Flemish debutante. It must have something to do with the freshness of her poetry. That is very understandable, because it is also intended for the stage, but owing to its original use of imagery, it is so incisive that the poems also work very well on paper. Vanhauwaert observes the world and knows how to describe it aptly in slightly absurd metaphors. For example, in these verses: 'the dimples in her laugh / as if each cheek contained a staple'. She captures familiar situations in simple language, but because of her sure-fire use of metaphor she is able to hit the mark: someone 'thinks of the list of everything that only happens twice / low tide in a day, the death / of one of us.' And so this collection is full of striking observations that briefly place everyday reality in a different light.

That technique is also employed by Vanhauwaert in her second collection, the wacky *Wij zijn evenwijdig_* (*We are parallel_*). That is a collection of mini stories, anecdotes, aphorisms, observations, thoughts and jokes in flipback book format — all very short; so short — sometimes only one line — that you can always fit two on a page. Are these poems? That is not entirely clear, but in any case, these fragments have poetic qualities. That's because Vanhauwaert uses a lot of tricks from poetry. So, by playing on the ambiguity of words, she combines worlds in the language that normally have nothing to

do with each other, as in: ‘The paths cross like swords.’ Another stylistic trick that she uses more often, is to have the obvious derailed in a weird way: a woman with her finger in the air isn’t pointing, but asking a question; a child who does the same, isn’t asking a question, but feeling ‘the direction of the wind’; a man, of whom it was thought that he was trying to determine the direction of the wind with his fingers in the air is treading water, even though there isn’t any water. Thus you find yourself in a universe where nothing is self-evident. It is a world that resembles ours, but where nothing is what it seems. That makes one a little bit paranoid, but mainly creates a smile. A third artistic trick is total absurdity, like this: “I see a man with a beard. I ask ‘are you Islamic’. ‘No’, he says, ‘I’m sad’.” Vanhauwaert succeeds more than once at interfering with the biased view. She always does it with humour and a certain charm that captures you for herself and for her texts. These texts work best during performances, where they serve as a slightly daft look on life, but most of them also manage to be convincing on paper.

www.maudvanhauwaert.be

[uit IK BEN MOGELIJK]

vroeger was ze uitgestrekt
nu nog een gevouwen duin
glimlachen zegt ze
is een act tegen de zwaartekracht

tussen twee huizen door
huilt ze schuilend of andersom
zoals je bij een sjaal denkt aan de kou
zo denkt ze aan het leven

thuisgekomen haalt ze het speelplein
onder de nagels van het kind vandaan
raadt granaatappels juist op tv
gaat slapen zo uitgestrekt mogelijk

morgen is haar territorium weer twee voeten
maat 38 groot

er liepen twee vrouwen in een straat
ze vonden elkaar schoenen lelijk

dat is het enige
dat ooit tussen hen is gebeurd

ze kruisten elkaar
keken naar elkaars schoenen
vonden die lelijk

[from I AM POSSIBLE]

she used to be extensive
now just an angled dune
a smile she says
is an act in defiance of gravity

between two houses
she hides to weep or the inverse
the way a scarf makes you think of the cold
that's how she thinks about life

back home she picks the playground
out from under the child's fingernails
correctly guesses pomegranates on TV
tries to sleep as extensively as possible

tomorrow her territory will be back to two feet
size 5

there were two women walking down a street
they thought each other's shoes ugly

this is the only thing
to ever happen between them

they crossed paths
looked at each other's shoes
thought them ugly

geef mij een man
bij wie ik op de voeten kan staan in een dans

een voorovergebogen man
om te schuilen

met grote longen voor mijn kinderen van morgen
die op het strand, even geen achterbankkotsers
krokodillen willen oppompen

een gestreken man. Voor de zekerheid
naast mij op familiefeesten

en voor als ze vraagt of ze mij verkeerd heeft opgevoed
geef mij een man
voor mijn moeder

er hoeft nog altijd niet veel
te gebeuren voor ik aan je denk

iets wat niet op jou lijkt is al genoeg
dan denk ik kijk

dit lijkt echt niet op haar

give me a man
whose feet I can stand on in a dance

a man bending forward
providing shelter

with big lungs for the children in my tomorrow
the ones on the beach, no back-seat pukers now
keen to blow up crocodiles

a well-ironed man riding shotgun
at family get-togethers

and in case she asks if she brought me up all wrong
give me a man
for my mother

it still doesn't take much
to make me think of you

something not like you's enough
and then I think gee

that really is nothing like her at all

ik ben vergeten hoe het voelt om als kikker geschminkt te zijn
hoe de verf in de zon opdroogt en kraakt als je lacht
hoe ik dan bang werd

omdat ik dacht dat ik plots in een heel oude kikker veranderde

ik ben vergeten hoe het was om in de nek van mijn vader te zitten
mijn handen op zijn hoofd te leggen
alsof ik hem beschermde

ik ben vergeten wie er in mijn klas zat, wie de mooiste
pennenzak had, wie ik het eerst wilde zoenen en wie mij ooit
'zo dik als Afrika' noemde

ik ben eens vergeten mijn cavia uit de zon te halen en toen
ik terug in de tuin kwam lag hij daar, als een zwart geblakerd,
te hard gebakken stukje brood

ik ben vergeten wat ik toen dacht over de dood

ik ben zoveel namen vergeten. Ik ben de naam vergeten
van de leidster op Jommekeskamp die elke dag per se mijn haar
in een dotje wilde draaien

de naam van de man die na mijn val
in de regen met de fiets, mijn hoofd heeft gehecht, vergeten
waarom ik aan het haar van mijn zus trok

zo vaak dat ik haar aan een haarstukje hielp

ik ben vergeten waarom ik op een podium stond
waarom alle mensen dezelfde richting opkeken
en ik als enige, andersom

I've forgotten what it feels like to wear frog face paint
the way the paint dries in the sun and cracks when you smile
how I got scared

because I thought I was suddenly changing into a very old frog

I've forgotten what it was like to sit on my father's shoulders
laying my hands on his head
as if to protect him

I've forgotten who was in my class, who had the most beautiful
pencil case, who I wanted to kiss first and who called me
"fat as Africa"

I once forgot to bring my guinea pig in out of the sun and when
I went back into the garden he was lying there like a piece
of toast left to go black in the toaster

I've forgotten what I thought back then when I thought about death

I've forgotten so many names. I've forgotten the name
of the group leader at camp who insisted on twisting
my hair into a bun every single day

the name of the man who stitched up my head
after I fell off my bike in the rain, forgotten
why I pulled my sister's hair

so often she had to get a hairpiece

I've forgotten why I stood on a stage
why all the people looked in the same direction
and I was the only one looking the other way

ik ben vergeten waarom ik als kind masturbeerde
denkend aan een felbehaarde Jezus, met zijn uitstulpend kruis
ik ben alles vergeten vanaf de tweede zin van het lied

ik ben een pandabeertje

ik ben vergeten wat de zigeunerin met haar zware beweeglijke wenkbrauwen
als vervaarlijk koffiedik in mijn handen heeft gelezen. Mijn eigen toekomst
ben ik dus vergeten. Ik ben vergeten hoeveel ik van je hield

ik had het nochtans in een boekje geschreven
met mijn handtekening eronder

vergeten waar de kloven in je lippen zitten in de winter
en hoe je slaapt of je in een komma lag, je knieën opgetrokken of uitgestrekt
en wij dan om de lakens vochten, hoe, in het felle licht van Sevilla
onze pupillen zich samentrokken

en hoe ik niet vergeet wat ik vergeten ben, meer nog
dat wat ik vergeten ben, daaraan denk ik nog het meest

zoals aan wat mijn moeder bedoelde toen ik, nog zo dik als Afrika
en mijn cavia nog mals, haar vroeg waarom vergeten
geen 'ge' krijgt zoals geslapen, gegeten en gedanst
en zij toen, terwijl ze de strijk opplooidde mompelde
alsof ze de woorden tussen mijn kleren schoof:

vergeten wordt nooit voltooid

I've forgotten why as a child I masturbated
thinking of an enormously hairy Jesus, a bulge in his loincloth
I've forgotten everything from the second line of the song

I'm a little panda bear

I've forgotten what the gypsy with the highly mobile eyebrows
like dark veils read in the palm of my hand. In other words I've forgotten
my future. I've forgotten how much I loved you

though I did write it down in a notebook
with my signature at the bottom

forgotten where exactly your lips crack in winter
and how you sleep like you're in a comma, knees pulled up or stretched out
and then we'd fight over the sheets, how, in the bright light of Sevilla
our pupils contracted

and how I don't forget what I've forgotten, it's more that
what I've forgotten is what I think about most

like what my mother meant when I, still fat as Africa
and my guinea pig still soft, asked her why we said forgotten
and not forgotten like fretted, pirouetted and regretted
and that she, while folding the washing, mumbled
as if sliding the words in between my clothes:

forgetting is never regular

[uit WIJ ZIJN EVENWIJDIG]

Wij zijn evenwijdig_

Raken elkaar in het oneindige_

En we rennen_

Ik schrijf een gedicht. Ze kijkt over mijn schouder mee en zegt 'je hebt toch al eens een gedicht geschreven'_

Naast mij zit een vrouw. Ze weent en zegt 'excusez-moi'. Ik zeg 'ce n'est pas grave'. Zij zegt 'si c'est grave, vous n'en savez rien'. 'Dat is waar' zeg ik 'ik weet er helemaal niets van'. Ons gesprek is geen einde geen begin. Zoals alles in een stad valt het ergens tussenin_

Er grolt een handtas, iedereen kijkt op. Een vrouw ritst een hond tevoorschijn. 'Rustig maar, mama is hier.' Ze ritst nog wat verder, rijdt in het vlees van de hond. Hij jankt. 'Rustig maar' sist zij en de massa schreeuwt 'mama is hier'_

De lussen zwiepen als triangels boven een bed in spoed-tempo naar een verlossingskamer. De metro buldert door bruine gangen en de sporen die we nalaten die liggen er al_

[from WE ARE PARALLEL]

We are parallel_

Meeting at infinity_

And we run_

I'm writing a poem. She looks over my shoulder and says 'I thought you'd already written a poem'_

The woman sitting next to me is crying and says 'excusez-moi'. I say 'ce n'est pas grave'. She says 'si c'est grave, vous n'en savez rien'. 'That's true' I say 'I don't know a thing about it.' Our conversation is not a beginning, not an end. Like everything in a city it's somewhere in the middle_

A handbag growls, everyone looks up. A woman zips a dog into view. 'Shush now, Mummy's here.' She zips back, catches the dog's skin. It yelps. 'Shush!' she hisses and the crowd screams 'Mummy's here'_

The loops swing like triangles over a bed being rushed to the delivery room. The metro roars through brown corridors and the tracks we leave are already laid_

Op de schoot van de wenende vrouw ligt een grote klomp deeg. Ze begint te kneden. 'Dat doe ik altijd als alles dreigt uiteen te vallen. Hoe meer je kneedt hoe beter het kleeft' _

Nog voor ze haar romp over de klomp heen kan buigen, graaien vreemde handen naar het deeg. Beringde handen, klamme kinderhanden, gerimpelde handen, ook de handen van een Chinees. Hij kneedt niet, hij pulkt. De vrouw kletst hem vlak in het gezicht. 'Ik heb geen rimpels, het zijn de kneepjes die het leven mij gaf' _

Plots kijkt de man tegenover mij mij aan. Hij zegt 'er was eens een vrouw die het leven niet begreep, ze kon er geen touw aan vastknopen. Toen hing ze zichzelf op. Een marionetje van de dood.' Ik vraag of het een mop is _

Een vrouw bijt op haar nagels en kijkt scheel. Ik blijf kijken naar de vrouw om te zien of ze niet bijtend nog altijd scheel kijkt. En ja hoor. De vrouw kijkt op en niet bijtend kijkt ze nog altijd scheel _

De vrouw naast mij weent niet meer. Het deeg op haar schoot staat in pieken. Ik verlies haar in de massa, de metro-massa, die, zoals de zee pas breekt aan het oppervlak, pas breekt en schuimt bovengronds _

The crying woman has a big lump of dough on her lap. She starts to knead it. 'I always do this when everything's in danger of falling apart. The more you knead, the better it sticks together' _

Even before she can bend over the lump, strange hands grab at the dough. Ringed hands, clammy children's hands, wrinkled hands, the hands of a Chinese too. He doesn't knead, he picks at it. The woman slaps him in the face. 'I don't have any wrinkles, life's just pinched my cheeks' _

Suddenly the man opposite looks at me. He says 'once upon a time there was a woman who didn't understand life, she had come to the end of her tether. So she hung herself. One of death's marionettes.' I ask if that's a joke _

A woman is biting her nails cross-eyed. I keep watching to see if she's still cross-eyed when she's not biting. And she is. The woman looks up and not biting she's as cross-eyed as ever _

The woman next to me has stopped crying. The dough on her lap is wispy. I lose her in the crowd, the metro crowd, that, just as the sea only breaks on the surface, only breaks and foams above ground _

Bovengronds draaien kolven maïs op een rooster te koop voor slechts een euro met boter zout en een servet dun en van het vet bijna zo doorzichtig dat je het als een filter hoog kan houden tegen het felle middaglicht en er een man doorheen ziet lopen die een brug torst op zijn rug ze plots tussen de oevers zet van een rivier of zomaar tussen mensen op een plein wachtend tot iemand overloopt tot hij er 's avonds duiven onder kookt de poten als zeesterren vuilroze en gesperd_

Ik stap want dan werk ik het best. Je marche quand je marche, want dan werk ik het best_

Het prangt de vraag 'wat moet ik nu met het servet'. Ik vraag het aan een agent. Ik zeg 'dit servet is heel vettig van mijn maïskolf en er zijn geen vuilnisbakken in de buurt'. 'Waar is de maïskolf' vraagt de agent, hij heeft dikke enkels. Naar waarheid zeg ik 'je l'ai mangé'. 'Ik geloof u niet', zegt de agent 'een kolf knabbel je af eet je nooit helemaal op, geef je je over'. 'Sowieso', zeg ik en ik steek het servet als een witte vlag in de lucht. Een duif vliegt over en grist het mee_

'U heeft geluk' zegt de agent die zijn handboeien weegt zoals hij misschien ook soms zijn teelballen weegt, zonder reden maar gewoon om even te voelen 'handjevol'. Ze prangen zijn ballen en dan loopt hij weg_

Above ground cobs of corn rotate on a rack on sale for just one euro with butter salt and a serviette thin and so greasy transparent you can almost hold it up against the bright noonday light as a filter and through it see a man carrying a bridge on his back and suddenly putting it down across the banks of a river or among the people on a random square waiting for someone to walk over it until he cooks pigeons under it at night the feet like starfish spread wide and dirty pink_

I walk because then I work best. Je marche quand je marche, because then I work best_

The pressing question 'what do I do with the serviette?' I ask a policeman. I say 'this serviette is very greasy from my corn cob and there are no rubbish bins around.' 'Where is the corn cob' the policeman asks, he has fat ankles. I answer truthfully 'I've eaten it.' 'I don't believe you' the policeman says 'people always nibble the corn off, nobody eats the whole cob, surrender now.' 'Absolutely' I say holding the serviette up like a white flag. A pigeon flies over and snatches it away_

'You're in luck' says the policeman who is weighing his handcuffs in his hand like he might sometimes weigh his testicles, for no particular reason but just to feel 'handful'. His balls are pressing and then he walks away_

Aan de kant van de weg zit een man die misprijzend speeksel spuwt, poreuze kladden op de grond, en vervolgens aandachtig kijkt hoe de belletjes knakken, de belletjes knakken in het misprijzen dat krimpt op de grond. Wanneer ik passeer kijkt hij mij aan met zijn open mond en zijn ogen die wegdraaien tot schaaltes van dof porselein_

Ik zie een man met een baard. Ik vraag ben je islamitsch. 'Nee', zegt hij 'ik ben verdrietig' _

Een sopraan kijkt om en zingt 'de schade is enorm'. Niemand weet waarover ze het heeft. Haar opzichtige tandvlees blinkt in weke triomfboogjes boven haar tanden. Ik schud haar hand. 'Aangenaam'. Ze kan niet antwoorden want ze zingt. Het roze reepje van haar tandrif lijkt op een binnenste schaamlip nu. Dan gaat ze liggen, trekt met een krijtje haar omtrek, staat recht, kijkt en zegt 'ooit neemt de dood met ons lichaam een houding aan' _

Ik bots tegen een vrouw met een hoofddoek. Ze zegt mijn hoofd is ingewikkeld. 'Doe hem af en je bent ontwikkeld' zegt een man die zich tussen ons opdringt. Hij heeft een schaduwbaardje van twee dagen en monkelt in zijn vuist_

Intussen pijpt een verre vijftiger een dikke sigaar. Tussen de korte wolkjes die staan voor gevaar, dat leerde hij van een indiaan, scandeert hij 'dames klakken met hun hakken, mannen klakken met hun tong, dames laten zich gewillig stulpen, heren stompen erop los' _

A man sitting on the side of the road disdainfully drops porous splotches of saliva on the ground, then watches closely while the bubbles burst, the bubbles burst in the disdain shrinking on the ground. When I pass he looks up at me with his mouth open and eyes that roll back leaving saucers of dull china_

I see a man with a beard. I ask are you Muslim. 'No' he says 'I'm sad' _

A soprano looks back and sings 'the damage is enormous'. Nobody knows what she's on about. Her showy gums gleam above her teeth in a soft triumphal arch. I shake her hand. 'How do you do?' She can't answer because she's singing. The strip of pink flesh now looks like a labia minor. Then she lies down, traces her silhouette with a piece of chalk, stands up and says, 'one day death will strike a pose with our bodies' _

I bump into a woman in a head scarf. She tells me my head is complicated. 'Take it off and you'll be liberated' says a man who's forced his way between us. He has a two-day growth and sniggers into his fist_

Meanwhile a late-fifty-something man is giving a fat cigar a blow job. Between the short clouds that stand for danger, he learnt that from an Indian, he chants 'ladies click their heels, men just click their tongues, ladies let themselves be flipped, men all come in swinging fists' _

Een vrouw tikt mij op de schouder, er zit een hermelijn verwerkt in haar kraag. 'Je bent aan het lekken' fluistert ze luid terwijl ze het kopje van het beest krabt. Ik kijk om maar zie geen druppels, geen enkel spoor. 'Je gelooft mij niet' zegt de vrouw 'maar je bent echt iets aan het verliezen'. Ik kijk tussen mijn benen. De vrouw zet een tupperware bakje neer. 'Blijf zo maar even staan' en de hermelijn zegt haar na _

Iets verderop staat nog iemand wijdbeens met een tupperware bakje tussen de benen. Hij schreeuwt 'kijk ons hier wachten op wat we aan het verliezen zijn' _

Een man houdt mij tegen en vraagt of ik alleen ben. Ik zeg 'nee, ik ben getrouwd'. 'Maar gelukkig', vraagt hij en hij plukt een kruimel van mijn wang. Ik zeg 'ja, ik heb vier kinderen tussen al mijn tenen schimmelen dus laissez-moi passer'. 'Hier is uw kruimel' zegt hij 'doe een wens'. Ik zeg 'ok' en even later 'ik ben klaar'. 'Goed, dan ga ik nu je wens wegbrengen.' Hij legt de kruimel op het puntje van zijn uitgestrekte tong en met grote stappen verdwijnt hij in de massa _

Zijn benen verdwijnen het snelst dan zijn romp en tot slot zijn hoofd. In de massa verdwijnt je van onder naar boven _

A woman with an ermine incorporated into her collar taps me on the shoulder. 'You're leaking' she whispers loudly while scratching the animal's head. I look down but can't see any drops, no trail of any kind. 'You don't believe me' the woman says 'but you really are losing something.' I look between my legs. The woman puts a tupperware dish there. 'Don't move' and the ermine repeats her words _

Further along someone else is standing with his legs wide apart and a tupperware dish between them. He yells 'look at us waiting for what we're losing' _

A man stops me to ask if I'm alone. I say 'no, I'm married.' 'But happily' he asks, picking a crumb off my cheek. I say 'yes, I have four children and a terrible fungal infection between my toes so laissez-moi passer.' 'Here's your crumb' he says 'make a wish.' I say 'OK' and a little later 'finished'. 'Excellent, now I'm going to deliver your wish.' He lays the crumb on the tip of his extended tongue and strides off, disappearing into the crowd _

His legs disappear fastest then his trunk and finally his head. In the crowd you disappear from bottom to top _

